

Aquesta ha de ser una història amb un final feliç, tot i que no podia començar pitjor ni durar tants anys. Una història que només serà al nostre abast, de tu que ets jo, per a recordar-nos qui som i oblidar que hem participat en la mort d'un home. Però no vull ni puc avançar esdeveniments, el que importa de debò és l'operació i que aquestes paraules seran part de la cura, perquè després no sabré qui sóc i et caldrà aquesta conversa. Per això ara ets aquí, en aquesta casa estranya que és la teva, per a saber, per tal que jo il·lumini aquest ara incert en què vius.

He esmolat la memòria, he encès totes les càmeres de casa, i parlant amb mi mateix, amb el meu passat, et guiaré a les palpentes. M'han dit que parli del que vulgui, però que sigui recent, que la resta: el nostre origen, l'adolescència, els instants feliços, la maduresa..., tot això ja vindrà tot sol, empès pel pes d'un passat tan proper com terrible.

Caldrà que, a banda d'aquest enregistrament que ho ha de revelar tot, et prenguis una medicació molt forta. És necessari... Confia en ells, més que res perquè no tenim altre remei per a reconstruir tots els filaments de la memòria i sortir-nos-en, en certa manera, victoriosos...

M'han dit que unes quantes converses enregistrades que tinguin relació amb tot plegat també hi ajudaran. Esperem-ho, doncs. Cal que tot hi sigui, cal que un itinerari fosforescent t'indiqui com i per què has arribat fins aquí,

cal que un fil dins el laberint en què et desvetllaràs et dugui fins al triomf de l'amor o d'una idea d'amor o d'una manera equivocada d'estimar... no ho sé, i ara tant me fa, només importa el final i que tot surti bé, i que aquestes imatges et mostrin un lligam etern, sincer, pur i un engany poderosíssim del qual no podia escapar.

I després deixa'ls que ho esborrin tot.

Suposo que has vingut amb ells, aquests estranys que t'han cuidat durant un postoperatori en què no hi havia preguntes ni respostes, només un cervell en blanc, fet miques, al qual li costava engegar. Suposo que molt de mica en mica has anat recuperant la consciència i la parla, i la capacitat d'entendre el que et deien. Ells t'han dut fins aquí, i aquí acabaràs de refer-te..., a casa.

T'imagino fet un embolic, mirant a través del vidre mentre travessaves aquesta ciutat que és la teva, que es transforma cada dia, que avança vers un futur de casetes ovalades, al sostre de les quals podem observar embadalits tot allò que desitgem: el lloc on ens agradaria ser mentre ignorem el cel carregat de foc i sorra que ens castiga la teulada. Si aquesta mena d'ou mig esclafat on vivim tingués finestres veuries una única muntanya, el lloc d'on véns i on hi ha el barri més elegant, i posar albiraries, com artèries de metall i vidre, els tubs que permeten desplaçar-se als seus rics habitants de casa a la ciutat, ignorant la calor, la sorra i la nostra existència, allà a baix, on el vent pica més fort, obligats a viure sota terra mentre els vells blocs de pisos que ens envolten es desplomen com vells gegants ferits de mort i donen pas a la nova ciutat.

Diuen que algun dia al nostre barri també arribaran els tubs amb cintes transportadores.

Benvingut, doncs, al meu humil rombòdrom, en diem així per la forma de les peces que componen aquesta estructura de dues parts ben delimitades: a sota, un habitacle

ínfim, amb cuina, menjador, lavabo i dormitori; i, a la part de dalt, una mena de petit auditori circular, un espai desert per a paisatges impossibles i on ens comuniquem amb el nostre món.

Comprovo, doncs, les càmeres i em veig a la pantalla: cansat, boirós, però amb els ulls clars de qui fa el que ha de fer. M'observo i escolto atentament el primer fragment...

El so és impecable... Ara bé, tot allò que dic... m'agradaria pensar que t'arriba amb l'accent dels justos, de qui es manté serè, sempre, de qui se sap perfectament el guió de la història d'un policia que comença a envellir massa aviat i a delinquir a deshora. Però no tinc por ni me'n penedeixo, per això aquesta ha de ser una història amb un final feliç, i jo en sóc el protagonista.

Estimat Guiu, et dius així, no sé si recordes el món que vas deixar enrere i que ara t'obliga a tornar: un món de climes extrems separats per una franja contaminada on gaudeixen de temperatures més suaus però també d'una esperança de vida considerablement inferior. Aquí tenim la llei i l'ordre, i allà, a mesura que t'hi endinses, tot es difumina a causa de la contaminació, també els límits de la llei, i això els permet oferir-nos tot allò que ens prohibim a nosaltres mateixos.

Podríem dir que t'has despertat en una societat que es regeix per dos invents que ens han de protegir del dol per un planeta i per uns homes tocats de mort: el rombòdrom, aquesta casa que ens connecta i projecta un món que ja no existeix, i l'eco, aquest arxiu sonor capaç d'autoregular-se i créixer en què hi ha emmagatzemada la informació de tota la nostra vida, que ha passat per davant d'un ordinador, un telèfon o una càmera de televisió..., quasi tot desat curosament, si així has volgut que passi, per a després, un cop mort, continuar fent companyia a aquells que estimes gràcies a una mena de retrat virtual que acompanya qui ha

pagat, paga i pagarà per rebre les teves trucades al mòbil o al sostre del rombòdrom.

Comencem, doncs, i fem-ho per ella, que encara que passin mil anys sempre és el més recent.

Crec que vaig saber que se n'havia anat per sempre fins i tot abans d'obrir la porta. L'aire que circulava pels meus pulmons feia olor de cendra humida, el cor em punxava de manera intermitent i emetia una musiqueta maldestra. Ella no hi era, i jo ho vaig intuir..., i la sensació de buidor aquella tarda va ser d'una magnitud còsmica mentre m'amençava un dolor fet d'una eternitat negra i trista. Des d'aleshores el meu cor no va tornar a bategar de la mateixa manera.

Reconstruir aquells dies, la seva trama i el meu engany, mesos després, va ser la missió més pulcra i rigorosa que he fet mai com a policia. Ho vaig arribar a saber tot, però quan ja era massa tard: es van conèixer a la feina i consumaven el doble adulteri en hotels de mala mort perduts al desert, potser perquè la Sandra devia considerar que hi estarien prou lluny de mi i de les meves aptituds policiaques...

Haig de reconèixer que ella sempre va sobrevalorar-les.

El temps per a seguir-ne el rastre el va posar una baixa per depressió que no vaig haver de fingir gaire. I així em vaig passar setmanes molestant recepcionistes i cambres d'habitacions amb històries increïbles, de pa sucat amb oli, dolentíssimes, sobre delinqüents summament perillosos, burxant com un gos de carrer afamat entre les papereres, reals i virtuals, de tots els hotels, tractant de seguir les petjades d'unes ombres que ja eren a l'altra banda del món, ben felices.

Vaig poder concloure que el seu afer va durar uns dos anys, cent dies amunt, cent avall, és a dir, es va poder permetre una temporada ben llarga avaluant les intencions

de l'un i de l'altre, posant els meus errors, inconveniències i pixades fora de test en una balança, i a l'altra banda, l'home perfecte amb tots els trumfos a la mà.

La Sandra era així, amb una intel·ligència capaç de sotmetre-ho tot a paràmetres comptables; els sentiments, per a ella, eren poc més que factors variables associats a números, i jo estava enamorat de la seva manera de comptar-ho tot, i me l'estimava, i fins i tot en aquells moments de dolor era incapaç d'odiar-la. És que no l'he detestada mai, ni quan recordo que va tenir la santa barra de presentar-me'l... això sí que s'ho podria haver estalviat... no calia posar-me en una situació d'inferioritat, mostrar-me com un tros de carn davant dels ulls de l'altre. No feia falta, si ja intuïen com acabaria tot plegat. Aquesta coneixença memorable fou tres mesos abans que toqués el dos, a la inauguració de l'edifici que ell havia dissenyat i en què ella havia col·laborat en el control pressupostari. Noranta-set dies més tard, la Sandra va decidir girar full de la manera més radical i dolorosa. I jo em vaig quedar de pedra, amb un cor de glaç, plantat, mai millor dit, davant de l'armari buit mentre un llamp de fúria em retornava la imatge d'un home atlètic, atractiu, més jove que jo, amb la mirada confiada dels triomfadors.

Per què estava segur de qui era ell si fins aleshores no havia sospitat res de res? Perquè el dolor aguditza el record, augmenta els detalls i ens projecta el culpable. I jo havia estat tan amable amb ell...

M'agradaria dir-te que els dies anteriors a l'escapada vaig enumerar alguna cosa, però t'estaria enganyant, i no t'ho mereixes... véu a saber com et trobes, o com em trobo, i què saps de mi, només faltaria que jo et mentís... Se'n va anar i no em va deixar res: ni un trist document sonor en el suport més humil ni quatre ratlles amables o enfurismades en un paper obsolet, com es feia abans. I així va acabar

la seva lluna de mel il·lícita passada per sorra. I se'n van anar lluny, molt lluny, al país d'ell, del gran arquitecte, de la neu i el glaç.

Va aparèixer vuit mesos després, més prima, més esvelta, radiant, amb el posat altiu de qui no ha de donar explicacions a ningú com jo. I jo, com sempre, la vaig desitjar més que mai i adorava el temps que passàvem junts discutint els detalls del divorci... I tant m'era si no feia altra cosa que increpar-me durant aquelles ínfimes estones.

Pel que semblava, havia construït una vida completament nova. Però jo la continuava estimant, tot i que era ella i no ho era; perquè quan la mirava era com guaitar un vell conegut que no acabes de situar. Ara era algú capaç de convertir els somnis i els malsons de qualsevol en realitat. Algú capaç de destrossar tot un món i, tot seguit, imaginar-ne un de millor, encara que fos enmig del glaç. I, d'algú així, deus convenir que és lògic continuar-ne enamorat.

També duia un embaràs incipient que va oblidar de comunicar-me. Això ho vaig haver de deduir anys després, un cop morta. Però potser vaig massa ràpid. Tornem als vuit mesos i ni una excusa, com si a la gent feliç se l'eximís de demanar perdó. I jo, mentrestant, més calb, més gras, més dèbil, més brut, en silenci, entomant retrets i insults acompanyats d'un rictus de fàstic. Volia el divorci i que venguéssim el rombòdrom o que jo l'hi comprés amb uns diners que no tenia. Em vaig negar en rodó a buscar solucions, preferia brandar l'única arma que tenia l'abast per a allargar la situació, per a tenir-la una estoneta més al meu costat, per a tornar-la a veure l'endemà amb l'excusa que potser m'hi repensaria. Les cendres de la nostra relació eren una artilleria ridícula, patètica, però que em permetia sentir que encara ens unia alguna cosa i sentir-la a ella. Volia castigar-la, també, que s'adonés que no es podia seguir el primer impuls, ni que fos covat durant dos anys, calia

que entengués que els nostres actes tenen conseqüències nefastes en aquells que ens estimen i no estimem. Volia moltes coses, però només vaig aconseguir que fos ella qui es prengués la molèstia d'anar a la seu central d'Ecomp, ironies del destí, i, pagant un ull de la cara, cosa que ara es podia permetre, m'esborrés de la seva llista d'ecos, de la gent amb qui continuaria parlant des de la tomba. I va acabar marxant, molt ofesa i molt morena, prenyadíssima, a l'altre cap de món. Dos mesos després tenia el seu divorci electrònic, la meitat dels diners de la nostra antiga llar i el meu amor per sempre. Malauradament, no va creure convenient tornar-me a fer entrar a la seva llista per si mai li passava res. I, com que ja no ens parlàvem, tampoc no li ho vaig poder demanar.

I jo em vaig quedar sol amb el meu amor estrany i absent, i un amor així és contagiós, ho inunda tot, acaba fent mal i t'obliga a jeure tot el dia al llit.

Els mesos següents van ser eternals, me'ls vaig passar convençut que mai més no faria res de bo, que només seria capaç de pensar en ella, en el que m'havien fet i en tot el que ja no faríem. Aïllat del món en el meu nou rombòdrom, més petit que el d'abans, però amb millors prestacions: més paisatges i millor definició, ideal per a divorciats. Sol i sense esma per a tornar mai més a la feina, calculant l'exigua pensió que em donarien per una invalidesa sense motiu laboral. Però, de cop i volta, va arribar una nit en què vaig dormir d'una tirada i sense ella traient el nas contínuament enmig dels meus malsons. I al matí següent, amb la mateixa passió d'un convers, la vaig perdonar a canvi d'adulterar els records i millorar-los, mitificant els dies plegats amb una acurada tria d'allò que era més presentable.

En definitiva, enganyar-me a mi mateix em va semblar l'única opció per a sobreviure. Així, de mica en mica, vaig anar recobrant un equilibri fràgil i precari, i em vaig veure

capaç de tornar a la feina i de ser el mateix d'abans però una mica més agre, força envellit i molt més trist.

M'has de creure quan et dic que no tinc cap record especial dels vuit anys següents. Només recordo que aquest període té una data final tan clara com dolorosa: jo estava a punt de fer-ne cinquanta, amb la ferida cicatritzada a la meua manera, avorrit però serè, quan una amiga de la Sandra, l'única que no em considerava un cínic sense remei, sinó un pobre desgraciat, em va trucar per dir-me que la Sandra i el seu marit s'havien esclafat el cap en una llanxa ultraràpida mentre estaven de vacances en una ciutat d'oci, construïda enmig del mar, als límits amb la zona fosca però amb unes temperatures fantàstiques.

I les ferides s'obriren de nou, les llàgrimes brollaren com si haguessin estat acumulant-se per a aquell moment durant segles, i sentia un dolor que no podia compartir amb ningú, que em superava i que demanava a crits desesperats anar amb ella. Tot i que vaig perdre la noció del temps, diria que vaig passar un parell de dies tancat a la meua minúscula llar cilíndrica veient tot el material dels anys plegats, acariciant la seva imatge reflectida a les parets.

Comprendràs que havia d'anar a l'enterrament...

El mateix nus a l'estómac que em va avisar que ella no hi era, ara em deia que la tenia molt a prop. Potser estava boig de dolor, però hauria posat la mà al foc que vaig arribar a l'aeroport al mateix moment que els cadàvers. No sé d'on podia provenir aquell sentiment, però jo notava que el que quedava del seu cos inert i del seu caparró perfecte, ara esberlat, era allà, molt a prop, en algun lloc entre la neu i el glaç que envoltava la pista d'aterratge, a la panxa d'un avió o en un hangar. Sentia el fil invisible i molt vell de tots els anys de casats que em lligava de nou a la seva presència. I vaig tornar a plorar, com un nen que s'ha perdut.